Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 26. Warszawa, dnia 20 sierpnia 1935 r. **Rok XVIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Warszawa, ul. Senatorska Nr. 29 (Galerja Luxemburga) sklep Nr. 22. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 48—50.

Poz. 149 — Okólnik Nr. **48** z dnia 9 sierpnia 1935 roku o wymiarze urlopów wypoczynkowych. (Nr. Pers. 207-45). . . . . Str. 400
150 — Okólnik Nr. **49** z dnia 13 sierpnia 1935 roku o dietach i kosztach podróży personelu placówek badawczych Międzywojewódzkich Komitetów Ochrony Rzek przed zanieczyszczeniem. (Nr. BS. 38-a-67). . . . . „ 400
151 — Okólnik Nr. **50** z dnia 17 sierpnia 1935 roku o składaniu żądań skierowania spraw karno-administracyjnych na drogę postępowania sądowego z art. 640 k. p. k i art. 47 rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnem. (Nr. AP. 106-143). . . . . . „ 400

III. PISMA OKÓLNE.

152 — Pismo z dnia 7 sierpnia 1935 roku o współdziałaniu organów inspekcji bezpośredniej i pośredniej w Ministerstwie. (Nr. GL. 2f-2/4). . . . . „ 401
153 — Pismo z dnia 14 sierpnia 1935 roku o asygnowaniu uposażeń przez Urzędy Wojewódzkie. (Nr. GB. 31-69-4) . . . . „ 402

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 53—60.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 29 czerwca 1935 roku w sprawie ulg w wykonywaniu obowiązku służby wojskowej dla członków organizacji przysposobienia wojskowego. . . „ 403
Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 lipca 1935 roku w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 30 października 1933 roku o patentach żeglarskich wydanego co do §§ 1, 2 i 3 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. . . . . . . „ 405
Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1935 roku w sprawie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów. . . . . „ 406
Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 roku o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonarjuszów państwowych do kategorji funkcjonarjuszów niższych i ustaleniu ich tytułów. . „ 408
Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 roku w sprawie koncesjonowania przemysłu wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych. . . . . „ 408
Rozporządzenie Ministrów: Komunikacji i Skarbu z dnia 20 lipca 1935 roku o umarzaniu nieściągalnych opłat na Państwowy Fundusz Drogowy. . . . . „ 409
Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 lipca 1935 roku wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach za rozparcelowane grunty państwowe. . . . „ 409
Rozporządzenie Ministrów: Przemysłu i Handlu, Opieki Społecznej oraz Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1935 roku o przechowywaniu karbidu przez zakłady przemysłowe. . . . . . „ 411
Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 lipca 1935 roku o zmianie rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 18 czerwca 1929 roku zawierającego przepisy o granicach wytrzymałości materjałów i konstrukcyj budowlanych . . . . „ 413

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 171—185.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

149.

OKÓLNIK Nr. 48

z dnia 9 sierpnia 1935 r.

o wymiarze urlopów wypoczynkowych.

(Nr. Pers. 207-45).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach oraz Starostów.

Długość urlopów dla wypoczynku urzędników i niższych funkcjonarjuszów zgodnie z art. 36 i 105 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), zależy od czasu służby, obliczonego w myśl zasad art. 14 tej ustawy. Według zasad powyższych do czasu służby zalicza się też czas służby państwowej zaborczej, służby samorządowej lub pracy zawodowej, o ile czas ten w myśl ustaw o uposażeniu był zaliczony do „wysługi lat", natomiast czas służby wojskowej polskiej oraz służby w polskich organizacjach i formacjach wojskowych zaliczeniu dotychczas nie podlega, o ile funkcjonarjusz nie przeszedł bezpośrednio do służby cywilnej lub nie uzyskał zaliczenia tego czasu do wysługi lat. Zasady te nie pozwalają więc na zaliczenie służby, zasługującej ze stanowiska państwowego na wyróżnienie i krzywdzą w ten sposób tych urzędników i niższych funkcjonarjuszów, którzy do państwowej służby cywilnej wstąpili później, częstokroć właśnie z powodu pełnienia służby wojskowej.

Postanowienia te mają stosownie do okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1935 r. Nr. 20 (48-41/1) ulec zmianie w drodze ustawodawczej. Zanim to jednak nastąpi i wobec tego, że ustawa o państwowej służbie cywilnej urlop wypoczynkowy urzędnika i niższego funkcjonarjusza zalicza do jego praw i ustala tylko dolną granicę tego urlopu, — Pan Prezes Rady Ministrów polecił, by już obecnie przy udzielaniu urlopów dla wypoczynku brano pod uwagę okresy służby w polskich formacjach wojskowych, uznanych przez Państwo, w niepodległościowych organizacjach wojskowych i Wojsku Polskiem na równi z latami, zaliczonemi do czasu służby w rozumieniu art. 14 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Wykaz formacyj wojskowych, uznanych przez Państwo i organizacyj wojskowych, zawiera rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 72), uzupełnione rozporządzeniem z dnia 13 października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 568).

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

Otrzymują nadto:
P. Komendant Główny Policji Państwowej,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

150.

OKÓLNIK Nr. 49

z dnia 13 sierpnia 1935 r.

o dietach i kosztach podróży personelu placówek badawczych Międzywojewódzkich Komitetów Ochrony Rzek przed zanieczyszczeniem.

(Nr. BS. 38-a-67).

Do

P. P. Wojewodów: w Warszawie, Lublinie, Kielcach, Łodzi, Białymstoku, Krakowie, Katowicach, Poznaniu, Toruniu i Starostów tych województw.

W związku ze swem zarządzeniem, zawartem w okólniku Nr. 69 z dnia 22 maja 1934 r. (Nr. BS. 38-a-23 — Dz. Urz. Min. Spraw. Wewn. Nr. 14 poz. 135), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministerstwem Komunikacji zauważa, że wymiar diet i zwrot kosztów podróży osób delegowanych przez placówki badawcze Międzywojewódzkich Komitetów Ochrony Rzek przed zanieczyszczeniem, a będących urzędnikami państwowymi lub samorządowymi, powinien odpowiadać zwykłym normom stosowanym przy delegacjach służbowych.

Wynagrodzenie za ekspertyzy, wykonane zarówno przez urzędników państwowych, samorządowych oraz innych, jak również diety i zwrot kosztów podróży dla tych osób z personelu omawianych placówek badawczych, które nie są urzędnikami państwowymi lub samorządowymi określi Pan Wojewoda, jako Przewodniczący Międzywojewódzkiego Komitetu Ochrony Rzek przed zanieczyszczeniem w granicach norm, przewidzianych w art. 106 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341 z 1928 r.).

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

151.

OKÓLNIK Nr. 50

z dnia 17 sierpnia 1935 r.

o składaniu żądań skierowania spraw karno-administracyjnych na drogę postępowania sądowego z art. 640 k. p. k. i art. 47 rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnem.

(Nr. AP. 106-143).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymało wiadomość, że niektóre zarządy gminne przyjmują od osób skazanych w trybie postępowania karno-administracyjnego żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, o których mowa w art. 640 k. p. k., oznaczając na tych podaniach datę ich otrzymania i wprowadzając w ten sposób w błąd petentów, co powoduje niejednokrotnie pozbawienie ich możności złożenia w terminie omawianych środków prawnych do władzy właściwej.

Władzą właściwą do przyjęcia tych żądań w rozumieniu art. 640 k. p. k. jest ta władza administracyjna, która wydała orzeczenie karne (§ 1) lub decyzję odmawiającą przyjęcia żądania, przyczem w tym ostatnim przypadku żądanie skierowania sprawy do Sądu celem rozpatrzenia zasadności odmowy można złożyć również bezpośrednio do Sądu.

Ta sama zasada obowiązuje i w postępowaniu nakazowem, o ile chodzi o żądanie skierowania sprawy na drogę sądową celem rozpatrzenia zasadności odrzucenia sprzeciwu; żądanie takie wnosi się do władzy, która sprzeciw odrzuciła, jako wniesiony w terminie spóźnionym. Władzą tą może być w pewnych przypadkach wójt gminy, a mianowicie jeżeli żądanie dotyczy nakazu wydanego przez wójta na mocy służących mu uprawnień.

Żądanie przekazania sprawy na drogę postępowania sądowego może być do właściwej władzy zgłoszone (ustne oświadczenie należy przyjąć do protokółu) lub wniesione na piśmie bezpośrednio czy też przez urząd pocztowy lub telegraficzny. W tym ostatnim przypadku termin uważa się za zachowany, jeżeli pismo zaadresowane do właściwej władzy zostało nadane w polskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym przed upływem terminu.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o udzielenie stosownego pouczenia odnośnym władzom aby tak we własnym interesie, jak i w interesie petentów informowały zgłaszających się z żądaniem skierowania sprawy na drogę sądową o właściwym sposobie wnoszenia takich żądań.

Zarządzenie niniejsze uzupełnia instrukcję do prawa o wykroczeniach oraz do postępowania karnego administracyjnego (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 17 z 1933 r., poz. 255—dział IV).

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

152.

PISMO OKÓLNE

z dnia 7 sierpnia 1935 r.

o współdziałaniu organów inspekcji bezpośredniej i pośredniej w Ministerstwie.

(Nr. GL. 2 f-2-4)

Do

P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów i Urzędników referujących w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie punktu IV-a)-e) okólnika Nr. 24 z 24 kwietnia 1935 r. o organizacji inspekcji ministerjalnej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 14, poz. 73) zarządzam co następuje:

I. Biuro Inspekcji będzie otrzymywało do wiadomości wszystkie te wydawane w zakresie Ministerstwa zarządzenia ogólne (okólniki i pisma okólne jawne i poufne oraz pisma okólne tajne), które nie będą ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a które:

a) normują zagadnienia organizacyjne oraz metody pracy podległych władz i urzędów;

b) podają tym władzom i urzędom wytyczne i ogólne zasady postępowania w dziedzinie poszczególnych zagadnień lub kompleksów zagadnień merytorycznych („polityka" w szerokiem tego słowa znaczeniu, a więc ogólne wytyczne społeczno-polityczne, bezpieczeństwa publicznego, karania administracyjnego, nadzoru nad samorządem i t. p.);

c) nie należą do spraw wyłączonych z kompetencji Biura Inspekcji w myśl § 2 ust. 2 instrukcji dla Biura Inspekcji (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 14 z roku 1935 poz. 73).

W razie potrzeby określę zakres powyższych zarządzeń ogólnych szczegółowo, na podstawie wniosków Dyrektora Biura Inspekcji i Dyrektorów Departamentów (Biur).

Wydział GL przy klasyfikowaniu pism (§ 110 i 113 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych) dopilnuje, ażeby okólniki i pisma okólne w zakresie wyżej podanym były przesyłane Biuru Inspekcji.

Pisma okólne tajne oraz te okólniki i pisma okólne poufne i jawne, które nie przechodzą przez Wydział GL, będą dostarczane Biuru Inspekcji przez właściwe Departamenty (Biura). P. P. Dyrektorzy (Gabinetu, Departamentów, Biur) wydadzą potrzebne zarządzenia.

II. Od Biura Personalnego, niezależnie od okólników i pism okólnych, o których mowa pod I, otrzymuje Biuro Inspekcji informacje o zmianach na stanowiskach kierowniczych w administracji lokalnej, informacje o wszczęciu dochodzeń dyscyplinarnych przeciwko urzędnikom zajmującym takie stanowiska oraz o sposobie załatwienia spraw, wynikłych wskutek skarg i zażaleń, skierowanych przeciwko tym urzędnikom.

III. Projekty okólników i pism okólnych, przed ostateczną aprobatą, powinny właściwe Departamenty (Biura) przesyłać Biuru Inspekcji do wglądu i ewentualnej opinji tylko w zakresie niezbędnym, z reguły jedynie wówczas, jeżeli dotyczą spraw, wymie-

nionych wyżej w punkcie I pod a) i b), t. j. jeżeli mają na celu zasadnicze uregulowanie zagadnień organizacyjnych, metod pracy oraz nastawień merytorycznych.

IV. Biuro Personalne porozumie się z Biurem Inspekcji co do zakresu i trybu wzajemnego uzgadniania przed aprobatą Ministra niektórych projektów decyzyj personalnych, w szczególności wniosków, dotyczących stanowisk inspektorów w Urzędach Wojewódzkich.

V. Przesyłanie Biuru Inspekcji przez poszczególne Departamenty (Biura) innych projektów, niż omówione w punktach III i IV, w szczególności zaś projektów orzeczeń, jest zbędne, z wyjątkiem tych orzeczeń, które mają charakter precedensu, zmieniającego zasadniczą linję poprzedniej praktyki Ministerstwa w sprawach, wymienionych wyżej w pkt. I pod a) i b), a nie są przedmiotem zarządzenia ogólnego t. j. okólnika lub pisma okólnego.

VI. Wszystkie Departamenty (Biura), a więc także wchodzące w ich skład Wydziały (Referaty) jako też każdy urzędnik referujący zosobna mają obowiązek:

a) w ciągu normalnego urzędowania i w związku z tem urzędowaniem obserwować stale wartość merytoryczną i stronę techniczno-organizacyjną urzędowania administracji lokalnej;

b) zbierać i ewidencjonować odnośne spostrzeżenia;

c) projektować względnie wydawać potrzebne zarządzenia;

d) udzielać zainteresowanym Departamentom (Biurom) lub innym Wydziałom (Referatom) tego samego Departamentu (Biura) odpowiednie spostrzeżenia do wiadomości;

e) przepracowywać wyniki inspekcji bezpośredniej.

Ponadto na Dyrektorach Departamentów (Biur) ciąży obowiązek:

f) informować o spostrzeżeniach, poczynionych w toku inspekcji pośredniej, Biuro Inspekcji;

g) pozostawać z Biurem Inspekcji w stałym kontakcie i zgłaszać doń swoje dezyderaty, w szczególności co do mającej się dokonać przez to Biuro Inspekcji bezpośredniej;

h) stawiać wnioski co do dokonania inspekcji bezpośredniej we własnym zakresie, w porozumieniu z Biurem Inspekcji.

VII. W związku z pkt VI b), c), d) i f) niniejszego zarządzenia, na wszystkich urzędnikach referujących ciąży obowiązek sporządzania notatek nadzorczych, które będą wykorzystywane we własnym zakresie lub udzielane do wykorzystania zainteresowanym Wydziałom (Referatom) tego samego Departamentu (Biura) względnie innym zainteresowanym Departamentom (Biurom) oraz będą przekazywane Biuru Inspekcji — o ile dotyczyć będą organizacji, systemu pracy i spostrzeżeń personalno-nadzorczych, względnie z innych powodów mogą interesować to Biuro. Wydział GB zaopatrzy wszystkie Wydziały (Biura) w druki notatek nadzorczych, sporządzone według załączonego wzoru *).

VIII. W związku z pkt. VI e) niniejszego zarządzenia Departamenty (Biura) po otrzymaniu uwag względnie wniosków Biura Inspekcji, będących wynikiem inspekcyj bezpośrednich, obowiązane są w ciągu 7 dni wydać zarządzenia poinspekcyjne i przesłać ich odpis Biuru Inspekcji, ewentualnie — o ileby dane sprawy wymagały dłuższego przepracowania — nadać im w terminie wyżej wskazanym właściwy bieg i zawiadomić o tem Biuro Inspekcji.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

153.

PISMO OKÓLNE

z dnia 14 sierpnia 1935 r.

o asygnowaniu uposażeń przez Urzędy Wojewódzkie.

(Nr. GB. 31-69-4)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na zapytanie P. P. Wojewodów wyjaśnia, że zasady asygnowania uposażeń, podane w piśmie okólnem z dnia 12 czerwca 1935 r. Nr. GB. 31/69 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 20, poz. 107) należy stosować również przy asygnowaniu uposażeń dla funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w Urzędach Wojewódzkich.

Jednocześnie Ministerstwo odnosi się do wszystkich Ministerstw, których agendy są zespolone we władzach administracji ogólnej, aby kredyty na uposażenia otwierane były do dyspozycji P. P. Wojewodów najpóźniej na 10 dni przed dniem wypłaty.

Za DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

---

*) Wzoru nie przedrukowano.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 24 lipca Nr. 53 Rok 1935

Poz. 342. Porozumienie między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w formie wymiany not z dni 15 i 31 grudnia 1933 r., z dni 15 i 31 stycznia, 14 i 15 lutego, 28 lutego i 2 marca 1934 r., dotyczących przedłużenia porozumienia celnego między Polską a Niemcami z dnia 14 października 1933 r.

Poz. 343. Porozumienie między Polską a Czechosłowacją w formie wymiany not z dni 13 i 27 stycznia, oraz z dni 10 i 26 lutego 1934 r. o przedłużeniu prowizorycznego porozumienia handlowego między Polską a Czechosłowacją z dnia 6 października 1933 r.

Poz. 344. Porozumienie między Polską a Danją, dotyczące protokółu taryfowego polsko-duńskiego z dnia 10 stycznia 1934 r., podpisane w Warszawie dnia 1 maja 1934 r.

Poz. 345. Porozumienie celne między Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisane w Warszawie dnia 22 czerwca 1934 r.

Poz. 346. Porozumienie celne między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisane w Warszawie dnia 1 grudnia 1934 r.

Poz. 347. Prowizoryczne porozumienie handlowe między Polską a Hiszpanją, podpisane w Madrycie dnia 2 listopada 1934 r.

---

z 26 lipca Nr. 54 Rok 1935

Poz. 348. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 29 czerwca 1935 r. w sprawie ulg w wykonywaniu obowiązku służby wojskowej dla członków organizacji przysposobienia wojskowego *).

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Osoby obowiązane do służby wojskowej, które wykażą się czynnym udziałem w w pracy przysposobienia wojskowego, będą korzystały w wykonywaniu obowiązku służby wojskowej z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem.

(2) Z ulg korzystać mogą osoby obowiązane do odbycia obowiązkowej służby czynnej (poborowi, ochotnicy), oraz osoby obowiązane do służby w rezerwie.

(3) Rodzaj i zakres ulg dla poborowych (ochotników) jest zależny od stwierdzonego przez właściwe władze stopnia i rodzaju wyszkolenia w przysposobieniu wojskowem, oraz od rodzaju broni, do której poborowy (ochotnik) został wcielony — dla rezerwistów zaś od stwierdzenia przez właściwe władze, czasu pracy w przysposobieniu wojskowem.

§ 2. (1) Stopień wyszkolenia w przysposobieniu wojskowem stwierdza świadectwo, wystawione przez właściwe władze przysposobienia wojskowego (wzór Nr. 1).

(2) Władze te wystawiają świadectwa biorącym czynny udział w pracy przysposobienia wojskowego po ukończeniu II stopnia przysposobienia wojskowego, lub po ukończeniu kursu specjalnego.

(3) Ważność świadectwa trwa przez dwa lata od daty wystawienia. Może ona być przedłużoną na okres dalszy przez władze uprawnione do ich wystawiania, jeżeli dana osoba bierze nadal czynny udział w pracach przysposobienia wojskowego lub też w braku takich prac złoży egzamin wymagany przez władze przysposobienia wojskowego.

§ 3. (1) Komendanci obwodowi przysposobienia wojskowego przesyłają w terminie do 1 września każdego roku właściwym powiatowym komendantom uzupełnień wykazy imienne osób obowiązanych do czynnej służby wojskowej, którym przysługują ulgi z tytułu ukończonego II stopnia przysposobienia wojskowego ogólnego lub specjalnego.

(2) Na podstawie tych wykazów powiatowi komendanci uzupełnień wpisują fakt ukończenia przez poborowego (ochotnika) II stopnia przysposobienia wojskowego ogólnego lub specjalnego w wojskowych dokumentach ewidencyjnych stosownie do obowiązujących w tym względzie przepisów.

§ 4. Ukończenie II stopnia przysposobienia wojskowego ogólnego lub specjalnego daje obowiązanym do odbycia obowiązkowej służby czynnej (poborowym, ochotnikom):

a) prawo do ulg w służbie wojskowej (§ 5);

b) prawo do otrzymania urlopu czasowego (§ 7);

c) prawo do skrócenia czasu obowiązkowej służby czynnej (§ 8).

§ 5. Ulgi w służbie wojskowej (§ 4 pkt. a) polegają na:

a) prawie do noszenia na mundurze wojskowym odznaki ukończenia II stopnia przysposobienia wojskowego,

b) prawie do otrzymywania zezwoleń na wychodzenie z koszar, tudzież do otrzymywania przepustek w niedziele i święta, również w trzech pierwszych miesiącach służby,

c) otrzymywaniu urlopów okolicznościowych na święta wyznaniowe oraz na święto wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego tego powiatu, w którym dana osoba otrzymała wyszkolenie przysposobienia wojskowego,

d) przyznawaniu pierwszeństwa przy wyznaczaniu do szkół podoficerskich (równorzędnych);

e) przyśpieszonym awansie do stopnia st. szeregowca (równorzędnego) w razie dobrych postępów w szkole podoficerskiej,

f) przyśpieszonym awansie do stopnia kaprala w myśl art. 22 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 747).

§ 6. Ulgi, przewidziane § 5 przysługują poborowym i ochotnikom niezależnie od tego, czy poborowy (ochotnik) odbywa skróconą czynną służbę wojskową w myśl ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym (poborowi i ochotnicy z cenzusem), czy też nie (poborowi i ochotnicy bez cenzusu).

§ 7. (1) Urlopu czasowego (§ 4 pkt. b) udziela dowódca o uprawnieniach co najmniej dowódcy pułku tym podoficerom i szeregowcom, którzy posiadali w dniu wcielenia ich do szeregów ważne świadectwo z ukończenia II stopnia przysposobienia wojskowego ogólnego lub specjalnego, a którzy nie odbywają skróconej czynnej służby wojskowej w myśl ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym (poborowi, ochotnicy bez cenzusu).

*) Załączników nie przedrukowano.

(2) Urlop ten jest udzielany w drugim roku służby w zależności od rodzaju broni i rodzaju ukończonego przysposobienia wojskowego w następujących wymiarach:

Rodzaj broni	Rodzaj ukończenia przysposobienia wojskowego	Czas trwania urlopu
Piechota	Ogólne i specjalne	2 tygodnie
Kawalerja	Ogólne i specjalne	4 tygodnie
	Przysposobienie wojskowe konne	6 tygodni
Artylerja	Ogólne i specjalne	4 tygodnie
Lotnictwo	Lotnicze	4 tygodnie
Saperzy Wojska Łączności Bronie Pancerne Tabory Żandarmerja Lotnictwo Służba Zdrowia	Ogólne i specjalne	2 tygodnie

(3) Wymiar urlopu, przewidziany dla podoficerów i szeregowców, odbywających obowiązkową służbę w formacjach: saperów, wojsk łączności, broni pancernych, taborów, żandarmerji, lotnictwa i służby zdrowia może być przedłużony do 3-ch tygodni w zależności od ogólnych warunków służby w danej formacji oraz od stopnia wyszkolenia i zachowania się w służbie danego podoficera lub szeregowca.

§ 8. (1) Skrócenie czasu obowiązkowej służby czynnej (§ 4 pkt. c) polega na późniejszym od ustalonego dla ogółu poborowych terminie wcielenia do szeregów niezależnie od tego, czy poborowy (ochotnik), ukończył II stopień przysposobienia wojskowego ogólnego, czy też specjalnego i do jakiego rodzaju broni został wcielony.

(2) Poborowi (ochotnicy) bez cenzusu, ze świadectwem II stopnia przysposobienia wojskowego lotniczego winni być wcielani do formacyj lotniczych.

(3) Poborowi (ochotnicy), uprawnieni do odbywania skróconej czynnej służby wojskowej z mocy ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym nie korzystają z tytułu ukończenia II stopnia przysposobienia wojskowego ze skrócenia czasu czynnej służby wojskowej w myśl niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Skrócenie czasu obowiązkowej służby czynnej na podstawie świadectwa z ukończenia II stopnia przysposobienia wojskowego ogólnego wynosi:

a) dla wcielonych do formacyj: piechoty i lotnictwa — 6 tygodni;

b) dla wcielonych do formacyj: broni pancernych, taborów, żandarmerji i służby zdrowia — 4 tygodnie;

c) dla wcielonych do formacyj saperów i wojsk łączności — 4 tygodnie; — nie dotyczy to jednak poborowych i ochotników, wcielonych do formacyj: elektrotechnicznych i radjotelegraficznych.

§ 10. (1) Skrócenie czasu obowiązkowej służby czynnej na podstawie świadectwa z ukończenia II stopnia przysposobienia wojskowego specjalnego: lotniczego, radjotelegraficznego i elektrotechnicznego wynosi przy wcieleniu do tej broni, której odpowiada rodzaj ukończonego przez poborowego (ochotnika) specjalnego wyszkolenia w przysposobieniu wojskowem:

a) dla wcielonych do formacyj lotnictwa — 6 tygodni;

b) dla wcielonych do formacyj radjotelegraficznych i elektrotechnicznych — 4 tygodnie.

(2) W razie ukończenia przez poborowego (ochotnika) przysposobienia wojskowego ogólnego i specjalnego — skrócenie służby następuje w rozmiarze, przewidzianym dla przysposobienia wojskowego specjalnego.

§ 11. (1) W przypadku wcielenia poborowego (ochotnika) z ukończonym II stopniem przysposobienia wojskowego specjalnego (konnego, elektrotechnicznego, radjotelegraficznego lub geograficznego) nie do formacji, która odpowiada wyszkoleniu specjalnemu, otrzymanemu przez niego w przysposobieniu wojskowem specjalnem, lecz do formacyj: piechoty, lotnictwa, saperów, wojsk łączności, broni pancernych, służby zdrowia, taborów lub żandarmerji, — skrócenie czasokresu służby czynnej wynosi normy, przewidziane w § 9.

(2) Powyższe postanowienie nie dotyczy formacyj elektrotechnicznych i radjotelegraficznych, w których przysługują ulgi jedynie z tytułu ukończenia II stopnia przysposobienia wojskowego specjalnego (elektrotechnicznego w formacjach elektrotechnicznych lub radjotelegraficznego w formacjach radjotelegraficznych).

§ 12. Poborowym (ochotnikom) z cenzusem, którzy stracili prawo do skróconej czynnej służby wojskowej, nie przysługują żadne ulgi z tytułu posiadania świadectwa z ukończenia II stopnia przysposobienia wojskowego.

§ 13. (1) Podstawę udzielania ulg dotyczących skrócenia czasu obowiązkowej służby czynnej (§§ 9 — 11) stanowią wpisy w ewidencji wojskowej o ukończeniu II stopnia przysposobienia wojskowego. Wpisy te uskutecznia powiatowy komendant uzupełnień bądź na podstawie wykazów komendantów obwodowych przysposobienia wojskowego (§ 3), bądź na podstawie świadectw, przedstawianych przez poborowego (ochotnika) w czasie poboru wojskowemu członkowi komisji poborowej lub po poborze, jednak przed terminem, wyznaczonym dla stawienia się w formacji, powiatowemu komendantowi uzupełnień.

(2) Przedstawienie przez poborowego (ochotnika) władzom wojskowym świadectwa z ukończonego II stopnia przysposobienia wojskowego po terminach, określonych w ust. 1 nie daje prawa do ulg, przewidzianych w §§ 9 — 11; nie pozbawia jednak prawa do ulg, przewidzianych

w § 5 i 7, jeżeli ubiegający się o te ulgi przedstawi świadectwo z ukończenia II stopnia przysposobienia wojskowego przełożonemu z prośbą o przyznanie mu tych ulg.

§ 14. (1) Przyznanie ulg poborowemu (ochotnikowi) z tytułu ukończenia II stopnia przysposobienia wojskowego ogłasza się w rozkazach dziennych formacyj.

(2) Ukończenie II stopnia przysposobienia wojskowego ogólnego i specjalnego należy uwidocznić w legitymacjach osobistych podoficerów i szeregowców oraz w ich dokumentach ewidencyjnych, prowadzonych w pododdziałach.

§ 15. Ulgi dla obowiązanych do służby wojskowej w rezerwie polegają na zaliczeniu pracy w przysposobieniu wojskowem na poczet ćwiczeń wojskowych w rezerwie dla oficerów, podoficerów i szeregowców rezerwy oraz na przyśpieszeniu awansów dla podoficerów rezerwy.

§ 16. (1) Zaliczenie czasu pracy w przysposobieniu wojskowem na poczet ćwiczeń wojskowych w rezerwie — może nastąpić tylko co do tych oficerów, podoficerów i szeregowców rezerwy, którzy uczestniczą w pracach przysposobienia wojskowego, odpowiadających temu rodzajowi broni lub służby, do którego dany oficer, podoficer lub szeregowiec rezerwy posiada przydział mobilizacyjny, oraz o ile nie chodzi o ćwiczenia:

a) przewidziane dla oficerów rezerwy w art. 79 ustęp przedostatni ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym,

b) przewidziane dla oficerów, podoficerów i szeregowców rezerwy w art. 83 ustęp drugi ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

(2) Postanowienie to nie dotyczy pilotów i obserwatorów rezerwy lotnictwa nawet w wypadku regularnego odbywania przez pilotów płatnych lotów ochotniczych w ośrodkach przysposobienia wojskowego.

§ 17. (1) Pod warunkami wskazanemi w § 16 należy zaliczać na poczet jednego ćwiczenia wojskowego w rezerwie:

a) oficerom rezerwy — dwa lata pracy w przysposobieniu wojskowem w charakterze dowódcy lub instruktora, z dopuszczalną przerwą, wynoszącą w sumie nie więcej niż 6 miesięcy,

b) podoficerom i szeregowcom rezerwy — z wyjątkiem specjalistów, powołanych do tych formacyj, które każdorazowo określa Minister Spraw Wojskowych w rozkazie o powołaniu rezerwistów — 1 rok pracy w przysposobieniu wojskowem w charakterze instruktora — lub 2 lata pracy w innym charakterze, z dopuszczalną przerwą przy jednorocznej pracy 3 miesięcy, przy dwuletniej pracy 6 miesięcy.

(2) W ten sposób mogą być zaliczone oficerom rezerwy dwa ostatnie ćwiczenia wojskowe w rezerwie nie więcej jednak jak 8 tygodni ćwiczeń, zaś podoficerom i szeregowcom rezerwy jedno ostatnie ćwiczenie w rezerwie, jednak nie więcej jak 4 tygodnie ćwiczeń.

§ 18. (1) Podstawą do zaliczenia prac w przysposobieniu wojskowem na poczet ćwiczeń w rezerwie (§ 17) są zaświadczenia, wystawione oficerom rezerwy przez dowódców okręgów korpusów (wzór Nr. 2), zaś podoficerom i szeregowcom rezerwy przez dowódców właściwych formacyj wojska (wzór Nr. 3) — na podstawie opinij komendantów obwodowych przysposobienia wojskowego, względnie dowódców kursów instruktorskich przysposobienia wojskowego.

(2) Na podstawie tych zaświadczeń dowódca formacji ewidencyjnej zalicza odbytą pracę w przysposobieniu wojskowem na poczet wojskowych ćwiczeń w rezerwie, zawiadamiając o zaliczeniu właściwego powiatowego komendanta uzupełnień, ponadto co do oficerów przy dołączeniu zaświadczenia, wystawionego przez dowódcę okręgu korpusu, także właściwego przełożonego na szczeblu Ministerstwa Spraw Wojskowych, celem uwidocznienia zaliczenia w ewidencji personalnej oficerów rezerwy.

§ 19. Podoficerom rezerwy, pracującym w przysposobieniu wojskowem w charakterze instruktorów co najmniej 2 lata przysługuje prawo do awansu do następnego stopnia w ramach rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców. Awans może nastąpić jedynie w czasie odbywania ćwiczeń. Awans uskutecznia dowódca formacji, w której podoficer odbywa ćwiczenia. Wniosek awansowy przedstawia komendant obwodu przysposobienia wojskowego, w którym podoficer ten pracował jako instruktor. Za pracę w przysposobieniu wojskowem awansować można tylko jeden raz.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 349. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 lipca 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 30 października 1933 r. o patentach żeglarskich, wydanego co do §§ 1, 2 i 3 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 266), w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 18 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 215), oraz na podstawie art. 6 pkt. d) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479), zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 30 października 1933 r. o patentach żeglarskich, wydanem co do §§ 1, 2 i 3 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 3, poz. 9), zmienionem częściowo rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 3 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 831), wprowadza się zmiany następujące:

1) ust. 2 § 4 otrzymuje brzmienie:

„Za czynności związane ze stwierdzaniem

kwalifikacyj, potrzebnych do wykonywania zawodu żeglarskiego, pobiera się taksę egzaminacyjną w wysokości 30 zł od ubiegających się o patent żeglarski, uprawniający do kierowania statkami lub łodziami z własnym napędem mechanicznym, albo statkami lub łodziami bez takiego napędu o nośności ponad 100 tonn, a w wysokości 10 zł od ubiegających się o patent żeglarski, uprawniający do kierowania statkami lub łodziami bez własnego napędu mechanicznego o nośności 100 tonn lub mniejszej. Taksa egzaminacyjna przypada członkom komisji w równych częściach i powinna być wpłacona gotówką do Kasy Skarbowej na rachunek Ministerstwa Komunikacji. Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na uiszczenie taksy egzaminacyjnej ratami, a w przypadkach stwierdzonego ubóstwa ubiegającego się o patent żeglarski, zwolnić go zupełnie od uiszczania tej taksy.";

2) w § 5 ust. (1) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„zaświadczeniem o nienotowaniu w rejestrze skazanych Ministerstwa Sprawiedliwości;";

3) w § 5 po ust. (1) dodaje się nowy ustęp, oznaczony w kolejności jako ust. (2), o następującem brzmieniu:

„Osoby, ubiegające się o patent żeglarski, uprawniający do kierowania statkami lub łodziami bez własnego napędu mechanicznego o nośności 100 tonn lub mniejszej, wolne są od obowiązku przedstawienia dowodów, wymienionych w ust. (1) p. 1) lit. c) i d), powinny jednak wykazać się dowodem odbycia co najmniej 2-letniej pracy w zawodzie żeglarskim oraz umiejętnością czytania i pisania po polsku".

Dotychczasowe ustępy (2), (3) i (4) § 5 otrzymują kolejną numerację (3), (4) i (5).;

4) w dotychczasowym ust. (2) § 5 wyrazy: „wymienione w poprzednim ustępie" zastępuje się wyrazami: „wymienione w ust. (1)";

5) w § 6 dodaje się drugie zdanie o brzmieniu następującem:

„Osoby, wymienione w § 5 ust. (2), wolne są od obowiązku dołączania do podania życiorysu, napisanego własnoręcznie";

6) ust. 2 § 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Osoby, wymienione w § 12 ust. (1) pkt. a) i b), tracą uprawnienie do otrzymania patentu żeglarskiego bez poddania się egzaminowi w celu stwierdzenia kwalifikacyj zawodowych, jeżeli nie wniosą podania o patent żeglarski do dnia 31 grudnia 1940 r.".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 350. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 lipca 1935 r. o wysokości i sposobie uiszczania opłat za badanie i stemplowanie wytwornic acetylenowych oraz za badanie urządzeń zabezpieczających.

Poz. 351. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 lipca 1935 r. o przyznaniu ulg w sprawie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych XV Międzynarodowym Targom Wschodnim, organizowanym przez Izbę Przemysłowo-Handlową we Lwowie w czasie od 31 sierpnia do 15 września 1935 r. włącznie.

Poz. 352. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1935 r. w sprawie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów.

Na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie do hoteli, pensjonatów, zajazdów i pokojów umeblowanych, przeznaczonych do odnajmowania na krótkotrwały pobyt.

(2) Do przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia obowiązani są właściciele (dzierżawcy, zarządcy) zakładów, wymienionych w ust. (1).

§ 2. W miejscowościach, zaopatrzonych w urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, zakłady, wymienione w § 1, mogą być zakładane wyłącznie w budynkach, mających te urządzenia; w innych miejscowościach wolno je zakładać tylko w budynkach, które mają zapewnioną dostateczną ilość wody, odpowiadającej przepisom rozporządzenia Ministrów Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych z dnia 27 sierpnia 1933 r. o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 562), oraz posiadają należyte urządzenia ściekowe.

§ 3. (1) Wysokość pokojów dla gości powinna wynosić co najmniej 2,5 m, a ilość powietrza, przypadającego na 1 osobę — co najmniej 15 m^3. Pokoje powinny być suche, dostatecznie oświetlone (stosunek powierzchni okien do powierzchni podłogi nie może być mniejszy niż 1 : 12) oraz mieć należyte urządzenia do ogrzewania i przewietrzania. Ściany i sufity powinny być malowane jasną farbą olejną lub klejową. Podłogi powinny być gładkie bez szczelin z materjału nieprzesiąkliwego.

(2) W pokojach powinny być umywalnie z wodą bieżącą, przytem w budynkach, niemających urządzeń wodociągowych, zbiorniki wody przy umywalniach powinny być stale zaopatrzone w dostateczną ilość wody (§ 2).

(3) Postanowienia ust. (1) i (2) mają odpowiednie zastosowanie do pokojów dla służby.

§ 4. W miejscowościach, posiadających urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, każdy zakład, wymieniony w § 1, powinien posiadać łazienkę. W innych miejscowościach zakłady, wymienione w § 1, powinny posiadać przynajmniej urządzenie natryskowe.

§ 5. Ciepłota w pokojach, przeznaczonych dla gości, nie może wynosić mniej niż 18^0 C.

§ 6. (1) Kuchnia powinna być dostatecznie obszerna, widna, mieć ściany jasne, co najmniej do wysokości 2 m o powierzchni gładkiej, łatwo zmywalnej, podłogę gładką bez szczelin, z materjału nieprzepuszczalnego, i należyte urządzenia wentylacyjne.

(2) Kuchnia powinna być oddzielona od pomieszczeń mieszkalnych.

(3) Kuchnia przeznaczona jest wyłącznie do przygotowywania potraw. Korzystanie z pomieszczeń kuchennych w innych celach, a w szczególności zamieszkiwanie w nich, spanie i przechowywanie w nich przedmiotów, nieprzeznaczonych do użytku kuchennego, jest wzbronione.

(4) Osoby, zatrudnione w kuchni, powinny nosić białe fartuchy, sięgające po szyję, zapinane z tyłu, na głowie zaś powinny mieć białe czapki.

§ 7. (1) Artykuły żywności i gotowe potrawy powinny być przechowywane w oddzielnem, widnem i dobrze przewietrzanem pomieszczeniu. Artykuły żywności, łatwo ulegające zepsuciu, powinny być przechowywane w miejscu chłodnem. Trzymanie takich artykułów bezpośrednio na lodzie jest wzbronione.

(2) W ciepłej porze roku kuchnie i pomieszczenia do przechowywania artykułów żywności powinny mieć okna zaopatrzone w siatki, zabezpieczające od much.

§ 8. (1) Na każdem piętrze powinien być co najmniej 1 ustęp oddzielny dla kobiet i dla mężczyzn, przytem 1 ustęp powinien przypadać co najmniej na 20 pokojów. W miejscowościach, mających urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, ustępy powinny być spłókiwane. W innych miejscowościach ustępy powinny być urządzone w sposób zabezpieczający grunt od zanieczyszczeń, a powietrze od wyziewów. Ustępy powinny mieć bezpośredni dostęp powietrza z zewnątrz i mieć należyte przewietrzanie. Zbiorniki ustępowe powinny być opróżniane po napełnieniu ich najwyżej do 2/3 głębokości.

(2) Ustępy nie mogą znajdować się w sąsiedztwie kuchni.

§ 9. (1) W zakładach, wymienionych w § 1 ust. (1), wolno zatrudniać tylko te osoby, które przedłożą świadectwo lekarza urzędowego, stwierdzające, że nie są one dotknięte jedną z chorób, wymienionych w art. 2 pkt. 1 — 28 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198), ani chorobą weneryczną albo zaraźliwą lub odrażającą chorobą skórną. Ważność świadectwa powinna być stwierdzana przez lekarza urzędowego przynajmniej co 6 miesięcy.

(2) Osoby, zatrudnione w zakładach, wymienionych w § 1 ust. (1), powinny być czysto ubrane.

§ 10. (1) Bielizna zakładowa powinna być czysta i zmieniana co najmniej raz na tydzień. Każda osoba, przybywająca do zakładu, powinna otrzymać czystą bieliznę pościelową i ręcznik. Wydawanie użytej już przez inną osobę bielizny przed jej wypraniem w gorącej wodzie z mydłem jest wzbronione.

(2) Bielizna brudna powinna być przechowywana oddzielnie od czystej w specjalnych schowkach.

§ 11. We wszystkich pomieszczeniach powinny znajdować się na miejscach widocznych i dostępnych spluwaczki napełnione wodą, dające się łatwo oczyścić, oraz kosze do śmieci i odpadków.

§ 12. (1) Wszystkie pomieszczenia i urządzenia, korytarze, sienie, klatki schodowe w zakładach, wymienionych w § 1, powinny być utrzymywane w czystości i porządku i być wolne od robactwa. Dotyczy to również należących do budynku terenów niezabudowanych; podwórza powinny mieć nawierzchnię twardą. Na podwórzu powinien znajdować się śmietnik i ustęp publiczny.

(2) W każdym pokoju dla gości, w zakładach, wymienionych w § 1, powinien znajdować się w miejscu widocznem egzemplarz rozporządzenia niniejszego.

(3) W każdym zakładzie powinna znajdować się księga zażaleń o stronicach ponumerowanych i oparafowanych przez władzę nadzorczą.

§ 13. W każdym z zakładów, wymienionych w § 1 ust. (1), powinny, o ile pełnione są w nich dyżury, być osobne suche, odpowiednio obszerne i widne, pomieszczenia dla osób dyżurujących.

§ 14. (1) Każdy z zakładów, wymienionych w § 1 ust. (1), przed otwarciem powinien być poddany szczegółowym oględzinom sanitarnym dla stwierdzenia, czy odpowiada przepisom rozporządzenia niniejszego.

(2) Nadzór nad zakładami, wymienionemi w § 1 należy do powiatowych władz administracji ogólnej.

(3) Jeżeli zakład nie jest dostosowany do wymagań rozporządzenia niniejszego, władza nadzorcza może zażądać usunięcia usterek i braków w terminie przez nią określonym, a po bezskutecznym upływie tego terminu — zakład zamknąć; żądań tych jednak stawiać nie należy, jeżeli powyższe usterki i braki ze względu na szczególne warunki zakładu nie mają większego znaczenia, a usunięcie ich byłoby połączone z niestosunkowo wielkiemi trudnościami lub kosztami. Jeżeli usterki i braki mogą przyczynić się do zachorowań na jedną z chorób, wymienionych w art. 2 pkt. 1 — 28 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198), władza nadzorcza może zakład niezwłocznie zamknąć do czasu usunięcia tych usterek i braków.

§ 15. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ponoszą odpowiedzialność w myśl art. 22 ustawy z dnia 21 lutego 1935

roku o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198).

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

Tracą moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 78) i z dnia 13 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 165).

Poz. 353. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o ulgach w spłacie zaległości z tytułu ubezpieczeń społecznych.

Poz. 354. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1935 r. o asystentach inspekcyjnych.

Poz. 355. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 19 lipca 1935 r. o sposobie dokonywania zgłoszeń i uiszczaniu składek za pracowników, podlegających tylko ubezpieczeniu od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych, z wyjątkiem pracowników rolnych.

Poz. 356. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. w sprawie wypuszczenia 6% Pożyczki Inwestycyjnej.

z 29 lipca Nr. 55 Rok 1935

Poz. 357. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lipca 1935 r. Regulamin urzędowania prokuratur sądów apelacyjnych i okręgowych.

z 30 lipca Nr. 56 Rok 1935

Poz. 358. Protokół między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, zmieniający niektóre postanowienia Konwencji o bezpośredniej osobowej i towarowej komunikacji kolejowej z dnia 24 kwietnia 1924 r., podpisany w Moskwie dnia 26 lipca 1934 r. (Ratyfikowany zgodnie z ustawą z dn. 2 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 159).

Poz. 359. Oświadczenie Rządowe z dnia 21 czerwca 1935 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Protokółu polsko-sowieckiego z dnia 26 lipca 1934 r., zmieniającego niektóre postanowienia Konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad o bezpośredniej osobowej i towarowej komunikacji kolejowej z dnia 24 kwietnia 1924 r.

Poz. 360. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonarjuszów państwowych do kategorji funkcjonarjuszów niższych i ustaleniu ich tytułów.

Na podstawie art. 92 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Z pośród funkcjonarjuszów państwowych, posiadających jednakowe kwalifikacje i wykonywujących jednakowe funkcje służbowe przy wszystkich lub większości władz i urzędów państwowych, zalicza się do kategorji funkcjonarjuszów niższych, funkcjonarjuszów, pełniących obowiązki woźnych, szoferów, mechaników, monterów, rzemieślników, palaczy, ogrodników i dozorców gmachów, a równocześnie ustala się ich tytuły służbowe w sposób następujący:

dla woźnych: 1) starszy woźny, 2) woźny, 3) pomocniczy woźny;

dla szoferów: 1) starszy kierowca samochodowy, 2) kierowca samochodowy, 3) pomocniczy kierowca samochodowy;

dla mechaników: 1) starszy mechanik, 2) mechanik, 3) pomocniczy mechanik;

dla monterów: 1) starszy monter, 2) monter, 3) pomocniczy monter;

dla rzemieślników: 1) starszy rzemieślnik, 2) rzemieślnik, 3) pomocniczy rzemieślnik;

dla palaczów: 1) starszy palacz, 2) palacz, 3) pomocniczy palacz;

dla ogrodników: 1) starszy ogrodnik, 2) ogrodnik, 3) pomocniczy ogrodnik;

dla dozorców gmachów: 1) starszy dozorca gmachu, 2) dozorca gmachu, 3) pomocniczy dozorca gmachu.

§ 2. (1) Służbę rozpoczyna się w każdym z rodzajów, wyliczonych w § 1 na stanowisku, wymienionem w pkt. 3) w charakterze prowizorycznym.

(2) Pracownicy kontraktowi, pełniący swe obowiązki przynajmniej od lat 2, mogą być w drodze wyjątku od postanowień, zawartych w ustępie poprzedzającym, mianowani na stanowiska, wymienione w pkt. 2).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy funkcjonarjuszów niższych administracji lasów państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 847), zmienione rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 591).

Poz. 361. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. w sprawie koncesjonowania przemysłu wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych.

Na podstawie art. 12 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiązek uzyskiwania koncesji (art. 8 prawa przemysłowego) rozciąga się na prze-

myśl wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych.

§ 2. Przemysłem, o którym mowa w § 1, jest wyrób kompletnych samochodów oraz wyrób podwozi samochodowych z części lub też zespołów, wytwarzanych we własnym zakresie lub częściowo nabywanych.

§ 3. Koncesji w zakresie wskazanym w § 1 udziela Minister Przemysłu i Handlu, który może to uprawnienie przekazać władzy przemysłowej wojewódzkiej.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 362. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 czerwca 1935 r. o szczególnych formach pośredniczenia ubezpieczeniowego.

Poz. 363. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 lipca 1935 r. w sprawie zniesienia poboru 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego.

Poz. 364. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 czerwca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Rumja w powiecie morskim, województwie pomorskiem, przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Poz. 365. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 lipca 1935 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 lipca 1932 r. o opłatach za legalizację narzędzi mierniczych.

Poz. 366. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 19 lipca 1935 r. w sprawie minimalnej wysokości rent Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ustalonych na zasadzie IV Księgi Ordynacji Ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 509).

z 1 sierpnia Nr. 57 Rok 1935

Poz. 367. Porozumienie o statystyce przyczyn zgonów, podpisane wraz z protokółem podpisania w Londynie dnia 19 czerwca 1934 r.

Poz. 368. Oświadczenie rządowe z dnia 28 czerwca 1935 r. w sprawie ratyfikacji przez Polskę porozumienia z dnia 19 czerwca 1934 r. o statystyce przyczyn zgonów.

Poz. 369. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Poz. 370. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 20 lipca 1935 r. o umundurowaniu i uzbrojeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej — kobiet.

Poz. 371. Rozporządzenie Ministrów: Komunikacji i Skarbu z dnia 20 lipca 1935 r. o umarzaniu nieściągalnych opłat na Państwowy Fundusz Drogowy.

Na podstawie art. 23 ust. (2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352) w brzmieniu, ustalonem art. 96 pkt. 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zarządza się co następuje:

§ 1. Upoważnia się wojewodów (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) do umarzania w całości lub w części w porozumieniu z właściwymi dyrektorami izb skarbowych nieściągalnych opłat na Państwowy Fundusz Drogowy, wymierzonych na podstawie ustawy z dnia 3 lutego 1931 roku o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) za lata budżetowe 1931/32 i 1932/33, jeżeli zaległość płatnika nie przekracza kwoty 1.000 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 372. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 lipca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach za rozparcelowane grunty państwowe.

Na podstawie art. 15 ust. (2) ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 40, poz. 364) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Opłaty za użytkowanie działek (art. 13 ust. (2) ustawy o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej) oblicza się w wysokości 3% w stosunku rocznym od reszty ceny sprzedażnej, pozostałej po wpłaceniu kwot, określonych w art. 13 ust. (1) ustawy o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej. Jeżeli po oddaniu działki w posiadanie zostały poczynione z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej inwestycje (zabudowa, meljoracje i t. p.), to, począwszy od miesiąca, następującego po oddaniu tych inwestycyj do użytkowania, opłaty za użytkowanie wymierza się od reszty ceny sprzedażnej, zwiększonej o koszty tych inwestycyj.

(2) Nie pobiera się opłat za użytkowanie od nabywców samodzielnych gospodarstw rolniczych, z wyjątkiem gospodarstw wzorowych, w okresie dwóch lat od dnia wejścia nabywcy w posiadanie działki, a od pracowników folwarcznych, nabywających działki, — w okresie trzech lat od dnia wejścia w posiadanie.

§ 2. Opłaty za użytkowanie należy uiszczać w dniu 1 kwietnia za pierwsze półrocze kalendarzowe i w dniu 1 października za drugie

półrocze. Opłaty, nieuiszczone do czasu przeniesienia prawa własności na nabywcę, można doliczać do reszty należności za działkę (§ 3 ust. (1)).

§ 3. (1) Reszta należności, stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą należności Skarbu Państwa z tytułu sprzedaży działki, a kwotą, zaliczoną na poczet tej należności z tytułu wpłat, dokonanych przez nabywcę, i z tytułu przejętych przez niego obciążeń, ulega zakredytowaniu, jeżeli przekracza 200 złotych (§ 5).

(2) Spłata zakredytowanej reszty należności następuje w ciągu lat 57, w półrocznych ratach amortyzacyjnych, płatnych w dniach 1 kwietnia i 1 października. Przy spłacie reszty należności za grunty, nabyte na potrzeby gminne, szkolne, zdrowotne, kościelne i inne cele publiczne oraz na cele nierolnicze, okres amortyzacyjny nie może przekraczać lat 31.

(3) Jeżeli przy okresie amortyzacyjnym, przewidzianym w ust. (2), kwota rocznej wpłaty z tytułu reszty należności wynosiłaby mniej niż 40 złotych, to ustala się okres amortyzacyjny odpowiednio krótszy (ust. (5)).

(4) Za zgodą nabywcy można ustalić krótszy okres amortyzacyjny, niż to przewiduje ust. (2). Na prośbę nabywcy, uzasadnioną zmianami w jego stanie finansowym, ustalony już krótszy okres amortyzacyjny można zastąpić okresem dłuższym z zachowaniem przepisów ust. (2) i (3).

(5) Ustala się następujące dopuszczalne okresy amortyzacyjne: 8, 16, 31 i 57 lat.

§ 4. Okres amortyzacyjny rozpoczyna się:

1) dla nabywców samodzielnych gospodarstw rolniczych, z wyjątkiem gospodarstw wzorowych, w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po przeniesieniu prawa własności na nabywcę, a jeżeli dzień ten przypadałby przed upływem dwóch lat od wejścia nabywcy w posiadanie działki — to w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po upływie tego okresu;

2) dla pracowników folwarcznych, nabywających działki, w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po przeniesieniu prawa własności na nabywcę, a jeżeli dzień ten przypadałby przed upływem trzech lat od wejścia nabywcy w posiadanie działki — to w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po upływie tego okresu;

3) dla nabywców gospodarstw wzorowych oraz dla innych nabywców, nieobjętych przepisami pkt. 1) i 2), — w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po przeniesieniu prawa własności na nabywcę.

§ 5. Resztę należności, nieprzekraczającą 200 złotych, można rozłożyć na raty, płatne w okresie nie dłuższym niż 5 lat, przyczem w tym przypadku nie pobiera się oprocentowania.

§ 6. Resztę należności, zakredytowaną w myśl § 3, oprocentowuje się za czas od początku okresu amortyzacyjnego (§ 4). Stopa oprocentowania wynosi wraz z kosztami administracyjnemi 3% w stosunku rocznym.

§ 7. Nabywca ma prawo spłacenia w każdym czasie całości lub części należności przed ustalonym terminem spłaty. Przedterminowe spłaty zalicza się na poczet rat najbliższych, jeżeli jednak przewyższają one dwie raty amortyzacyjne, oprócz raty bieżącej, to zmniejsza się odpowiednio wszystkie raty amortyzacyjne.

§ 8. (1) W razie trudności płatniczych, wynikłych z powodu nieurodzaju, pożaru lub innej klęski, śmierci albo ciężkiej choroby dłużnika lub jedynego żywiciela rodziny i t. p. można udzielić dłużnikowi, na prośbę jego lub osób zainteresowanych, ulg w spłacie reszty należności, zakredytowanej w myśl § 3, w postaci odroczenia terminu płatności raty na okres do pięciu lat lub w postaci rozłożenia raty na terminy płatności rat następnych, przypadających w okresie pięciu lat. Odroczenie lub rozłożenie na raty może obejmować najwyżej cztery raty półroczne.

(2) Ulg, określonych w ust. (1), można udzielić także w przypadkach, gdy z powodu poczynionych bez pomocy kredytowej Państwa większych wkładów, potrzebnych lub pożytecznych dla gospodarstwa, dłużnik nie może bez uszczerbku dla gospodarstwa wpłacić raty.

(3) Za czas odroczenia lub rozłożenia na raty w myśl ust. (1) i (2) nie pobiera się odsetek.

§ 9. W razie nieuiszczenia raty w terminie liczy się od tej raty odsetki w wysokości ½% za każdy cały lub rozpoczęty miesiąc, poczynając od upływu 3 miesięcy po terminie płatności, aż do czasu spłacenia całej raty. Jeżeli niespłacona część reszty należności zostanie przeniesiona do dłuższego okresu amortyzacyjnego (§ ust. (4)), to odsetek, należnych do tego czasu, nie pobiera się.

§ 10. (1) Oprocentowanie reszty należności (§ 3 ust. (1)) w okresie, poprzedzającym początek okresu amortyzacyjnego, oblicza się za czas do 31 grudnia 1933 r.:

1) dla nabywców, którzy weszli w posiadanie działek przed dniem 1 kwietnia 1932 r., w wysokości 2% w stosunku rocznym;

2) dla nabywców, którzy weszli w posiadanie działek po dniu 1 kwietnia 1932 r., — w wysokości 3% w stosunku rocznym.

(2) Oprocentowania, określonego w ust. (1), nie pobiera się od nabywców samodzielnych gospodarstw rolniczych, z wyjątkiem gospodarstw wzorowych, za okres dwóch lat od dnia wejścia nabywcy w posiadanie działki, a od pracowników folwarcznych, nabywających działki, — za okres trzech lat od dnia wejścia w posiadanie.

(3) Nabywcom, którzy weszli w posiadanie działek przed dniem 1 kwietnia 1932 r., można zakredytować resztę należności w myśl §§ 3 i 5, bez względu na wysokość kwot, uiszczonych lub podlegających zaliczeniu na poczet należności za działki.

§ 11. (1) Od nabywców, którzy weszli w posiadanie działek przed dniem 1 kwietnia 1932 r., pobiera się opłaty za użytkowanie w wysokości 2% w stosunku rocznym.

(2) Opłaty za użytkowanie za rok 1934 oblicza się z uwzględnieniem przepisów § 8 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 września 1934 r., wydanego w po-

rozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ulg przy spłacie należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 818).

(3) Przepis § 2, zdania pierwszego rozporządzenia niniejszego nie stosuje się do opłat za użytkowanie za rok 1935, które pobrane będą w jednej racie.

§ 12. (1) Wymierzanie opłat za użytkowanie (§ 1) należy do starosty.

(2) O zmianie okresów umorzenia (§ 3 ust. (4)) oraz o udzielaniu ulg, przewidzianych w § 8 ust. (1), decyduje Państwowy Bank Rolny.

(3) O udzielaniu ulg, przewidzianych w § 8 ust. (2), decyduje Państwowy Bank Rolny w porozumieniu ze starostą.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 maja 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o użytkowaniu Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej w związku z parcelacją gruntów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 414).

---

z 3 sierpnia Nr. 58 Rok 1935

Poz. 373. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

Poz. 374. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o letnich bluzach dla oficerów i szeregowych Policji Państwowej.

Poz. 375. Oświadczenie rządowe z dnia 4 czerwca 1935 r. w sprawie rozciągnięcia na wyspy Kanałowe i wyspę Man konwencji między Polską i Wielką Brytanją z dnia 26 sierpnia 1931 r. o postępowaniu w sprawach cywilnych i handlowych.

Poz. 376. Oświadczenie rządowe z dnia 19 czerwca 1935 r. w sprawie przystąpienia Ekwadoru do konwencji z dnia 24 września 1931 r. o uregulowaniu połowu wielorybów.

Poz. 377. Oświadczenie rządowe z dnia 19 czerwca 1935 r. w sprawie ratyfikacji przez Panamę konwencji z dnia 13 lipca 1931 r. o ograniczeniu fabrykacji i o uregulowaniu podziału środków odurzających oraz przystąpienia do niej Ekwadoru.

Poz. 378. Oświadczenie rządowe z dnia 28 czerwca 1935 r. w sprawie przystąpienia Iraku do deklaracji z dnia 20 kwietnia 1921 r. w sprawie uznania prawa do bandery Państw, pozbawionych wybrzeża morskiego.

Poz. 379. Oświadczenie rządowe z dnia 10 lipca 1935 r. w sprawie przystąpienia Afganistanu do międzynarodowej konwencji z dnia 30 września 1921 r. o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi.

z 10 sierpnia Nr. 59 Rok 1935

Poz. 380. Umowa handlowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanji i Północnej Irlandji, podpisana w Londynie dnia 27 lutego 1935 r. (Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 26 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 183).

Poz. 381. Oświadczenie rządowe z dnia 24 lipca 1935 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanji i Północnej Irlandji, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Poz. 382. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 sierpnia 1935 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie wyłączeń z Ordynacji Zamoyskiej.

Poz. 383. Rozporządzenie Ministrów: Przemysłu i Handlu, Opieki Społecznej oraz Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1935 r. o przechowywaniu karbidu przez zakłady przemysłowe.

Na podstawie art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Przechowywanie karbidu (węglika wapnia) lub mieszanin karbidowych przez zakłady przemysłowe, może być uskuteczniane tylko przy zachowaniu przepisów, ustalonych rozporządzeniem niniejszem.

§ 2. (1) Karbid wolno przechowywać jedynie w naczyniach suchych, szczelnych i szczelnie zamkniętych. Naczynia te powinny posiadać napis: „Karbid. Chronić przed wilgocią".

(2) Do otwierania naczyń z karbidem (bębnów karbidowych) nie wolno używać płomienia lub narzędzia rozgrzanego, czy też wytwarzającego iskry.

(3) Resztki pyłu karbidowego należy zawsze usuwać z bębna możliwie dokładnie. Resztki tego pyłu należy zniszczyć przynajmniej w 10-krotnej na wagę ilości wody, na wolnem powietrzu, zdala od wszelkiego otwartego płomienia lub żaru, w tym stopniu, aż gaz przestanie się zupełnie wydobywać.

(4) Resztek karbidu nie wolno wrzucać do zbiorników wód naturalnych, kanałów lub ścieków publicznych. Odprowadzanie do kanałów jest dozwolone po przynajmniej 100-krotnem rozcieńczeniu wodą.

(5) Wspólne przechowywanie materjałów łatwozapalnych, w trwałem opakowaniu, dozwolone jest tylko w takich składach karbidu, w których ani karbidu, ani łatwozapalnych materjałów i płynów nie przepakowuje się i nie przelewa.

(6) Nie jest dozwolone wspólne przechowywanie płynnego powietrza, płynnego tlenu oraz sprężonego chloru z karbidem.

§ 3. Karbidu nie wolno przechowywać w podziemiach lub piwnicach.

§ 4. Palenie tytoniu oraz przebywanie z przedmiotami żarzącemi się lub płonącemi w składach karbidu, jak i w ich pobliżu jest wzbronione.

§ 5. Do projektu urządzenia składów, przedstawionego do zatwierdzenia władzom przemysłowym, należy dołączyć w 3 egzemplarzach: opis, rysunek budowlany składu w skali 1 : 100, plan sytuacyjny w skali 1 : 500, uwidaczniający zabudowanie terenu w promieniu 20 m. dokoła składu (mury, drzwi i okna wychodzące na skład i t. p.) oraz plan orjentacyjny w skali 1 : 10000.

Rozdział II.

Pomieszczenia składowe.

§ 6. (1) Składy karbidu wolno urządzać w budynkach niezamieszkałych, przeznaczonych jedynie do tego celu, oddalonych co najmniej 5 m od budynków, granic sąsiednich gruntów i dróg publicznych, o ile przepisy budowlane nie wymagają zachowania większej odległości.

(2) Pomieszczenia składowe powinny posiadać urządzenia ochronne od wyładowań atmosferycznych (odgromniki).

(3) Pomieszczenie składowe powinno być suche, jasne i dobrze przewietrzane, posiadać lekki dach, skutecznie zabezpieczający przed opadami atmosferycznemi; podłoga składu powinna znajdować się co najmniej 30 cm nad terenem i musi być oddzielona od ziemi zapomocą 30 cm warstwy izolacyjnej, zabezpieczającej przed wilgocią (piasek, glina i t. p.), bądź też zapomocą izolacji powietrznej.

(4) Przekrój kanału wentylacyjnego nie może być mniejszy niż 14 × 27 cm, tj. 378 cm^2 na każde 20 m^2 podłogi składu.

(5) Kanały wentylacyjne powinny być wyprowadzone niemniej niż 1,50 m ponad kalenicę dachu. Nazewnątrz otwory kanałów wentylacyjnych powinny być zabezpieczone przed opadami atmosferycznemi.

(6) Urządzenie składów w miejscach nizinnych, gdzie są możliwe zalewy, jest wzbronione.

(7) Jeśli do oświetlenia pomieszczenia składowego ma być użyte oświetlenie sztuczne, wówczas do tego oświetlenia powinny być użyte żarówki elektryczne, zaopatrzone w armaturę gazoszczelną, przyczem instalacja elektryczna (bezpieczniki, włączniki itp.) powinny znajdować się nazewnątrz pomieszczenia składowego i być od niego gazoszczelnie oddzielone lub powinny odpowiadać normom Stowarzyszenia Elektryków Polskich PNE 10, PNE 17 i PNE 30, dotyczącym pomieszczeń, w których znajdują się gazy wybuchowe lub pył węglowy.

(8) Użycie otwartego płomienia dozwolone jest tylko przy oświetleniu z zewnątrz, jeśli otwarty płomień oddalony jest od drzwi i otwieralnych okien pomieszczenia składowego co najmniej 3 m, umieszczony za szybami z grubego szkła, nieotwieralnemi i założonemi gazoszczelnie.

(9) Ogrzewanie składów jest niedozwolone.

(10) W każdym składzie może być otwarte tylko jedno naczynie z karbidem. Większa ilość otwartych naczyń jest dozwolona tylko wówczas, jeżeli zawartość karbidu w nich nie przekracza dziennego zapotrzebowania.

(11) Naczynia otwarte należy zabezpieczyć przed dostępem wilgoci i wody.

(12) Drzwi składów muszą się otwierać nazewnątrz, przyczem przejścia prowadzące do drzwi w składzie powinny być zawsze swobodne.

(13) Na wszystkich drzwiach należy umieścić tablice ostrzegawcze z napisem: „Skład karbidu! Nieupoważnionym wstęp wzbroniony! Nie zbliżać się i nie wchodzić z otwartym ogniem! Palenie tytoniu surowo wzbronione! Do gaszenia pożaru nie używać wody!“

Przechowywanie karbidu na wolnem powietrzu.

§ 7. (1) Na wolnem powietrzu można przechowywać karbid jedynie w naczyniach zamkniętych, w odległości co najmniej 10 m od budynków, sąsiednich gruntów i dróg publicznych, o ile przepisy budowlane nie wymagają zachowania większej odległości.

(2) Miejsce zajmowane przez skład powinno być pewnie zabezpieczone przed dostaniem się wody.

(3) Naczynia z karbidem należy przechowywać na pomoście, umieszczonym co najmniej 30 cm nad powierzchnią ziemi.

(4) Naczynia należy osłonić dachem.

(5) Skład należy odgrodzić ze wszystkich stron płotem, drutem kolczastym lub siatką drucianą w taki sposób, aby uniemożliwić dostęp do składu osobom postronnym, przyczem naczynia z karbidem powinny się znajdować w odległości 5 m od ogrodzenia.

(6) Używanie przestrzeni między naczyniami z karbidem i oparkanieniem dla przechowywania jakichkolwiek przedmiotów palnych jest wzbronione.

(7) Przy każdem dojściu do składu powinna się znajdować na widocznem miejscu tabliczka ostrzegawcza z napisem: „Skład karbidu! Nieupoważnionym wstęp wzbroniony! Do gaszenia pożaru nie używać wody!“

(8) W pobliżu należy trzymać w pogotowiu ziemię, piasek lub gaśnice bezwodne. Nie jest dozwolone używanie gaśnic, zawierających związki chloru.

Przechowywanie karbidu w pobliżu wytwornic acetylenowych.

§ 8. (1) W pomieszczeniach, w których czynne są wytwornice acetylenowe, wolno przechowywać następujące ilości karbidu:

I. jeśli ładunek karbidu każdej wytwornicy nie przekracza 10 kg:

a) w naczyniach otwartych — ilość karbidu nieprzekraczającą dziennego zapotrzebowania i

b) w naczyniach zamkniętych — najwyżej 200 kg;

II. jeśli ładunek karbidu wytwornicy przekracza 10 kg:

a) w naczyniach otwartych — ilość karbidu, nieprzekraczającą dziennego zapotrzebowania i

b) w naczyniach zamkniętych — najwyżej 1000 kg.

Naczynia z karbidem należy ustawić na podwyższeniu.

(2) Karbid przeznaczony dla wytwornic pracujących na wolnem powietrzu, może być przechowywany w pobliżu wytwornic, w ilościach nieprzekraczających podanych w pkt. 1 paragrafu niniejszego, jeśli:

a) odległość naczyń z karbidem od wszelkiego płomienia lub żaru będzie nie mniejsza niż 10 m,

b) naczynia z karbidem będą ustawione na podwyższeniu, wysokości co najmniej 0,5 m,

c) naczynia z karbidem będą skutecznie zabezpieczone przed opadami atmosferycznemi (nieprzemakalne płachty i t. p.).

(3) Naczynia otwarte należy zabezpieczyć przed dostępem wody i wilgoci.

(4) Większe ilości karbidu należy przechowywać w oddzielnych składach, odpowiadających wymaganiom rozporządzenia niniejszego.

Rozdział III.

Zastosowanie przepisów do składów już istniejących.

§ 9. (1) Dostosowanie istniejących składów karbidu do wymagań rozporządzenia niniejszego powinno nastąpić najdalej w ciągu 2 lat od wejścia w życie rozporządzenie niniejszego.

(2) Właściciele składów już istniejących, zamierzający dokonać przebudowy składów, obowiązani są do uzyskania zatwierdzenia projektu urządzenia, przyczem zatwierdzenie to uzależnia się od dostosowania urządzenia składu do wymagań rozporządzenia niniejszego.

Odchylenia od zastosowania przepisów niniejszych.

§ 10. W stosunku do zakładów, w których wytwarza się lub przerabia karbid na wszelkie inne związki lub preparaty oprócz acetylenu — mają zastosowanie tylko § 2 ust. 2, 3, 4, 5 i 6, § 3, § 4 oraz § 8; w stosunku do zakładów przechowujących karbid w ilościach do 100 kg jak również do 200 kg, w tym ostatnim przypadku jeśli ilość karbidu ponad 100 kg przechowuje się w naczyniach szczelnych i szczelnie zamkniętych, a naczynia te wydaje się jedynie w stanie zamkniętym — mają zastosowanie tylko § 2 ust. 2, 3, 4 i 6, § 3 oraz § 6 ust. 11.

§ 11. Władza przemysłowa II instancji w porozumieniu z okręgowym inspektoratem pracy może zezwalać w poszczególnych przypadkach na odchylenia od zastosowania wymagań zawartych w rozporządzeniu niniejszem, jeśli sposób przechowywania karbidu daje gwarancje trwałego bezpieczeństwa.

Postanowienia karne.

§ 12. Kto wykracza przeciwko przepisom rozporządzenia niniejszego, podlega karze określonej w art. 126 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350).

Postanowienia końcowe.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni od dnia ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, wydane w przedmiotach unormowanych rozporządzeniem niniejszem.

Poz. 384. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lipca 1935 r. o organizacji wyszkolenia Straży Więziennej.

Poz. 385. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1935 r. o pobieraniu ceł przez urzędy celne w biletach Banku Polskiego i polskich monetach zdawkowych oraz o uchyleniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r.

Poz. 386. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 sierpnia 1935 r. o sprostowaniu błędów w tekście rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lipca 1935 r., zawierającego „Regulamin urzędowania prokuratur sądów apelacyjnych i okręgowych".

z 14 sierpnia Nr. 60 Rok 1935

Poz. 387. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych.

Poz. 388. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 lipca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 18 czerwca 1929 r., zawierającego przepisy o granicach wytrzymałości materjałów i konstrukcyj budowlanych.

Na podstawie art. 375 lit. b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) i art. 2 lit. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479) zarządzam co następuje:

§ 1. § 39 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 18 czerwca 1929 r., zawierającego przepisy o granicach wytrzymałości materjałów i konstrukcyj budowlanych (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 431), otrzymuje brzmienie następujące:

„Odstąpienie od norm powyższych jest dopuszczalne:

a) dla wszelkich konstrukcyj, o ile to odstąpienie oparte będzie na odnośnych normach Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, zaleconych zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych, ogłoszonem w Monitorze Polskim,

b) dla specjalnych konstrukcyj, o ile przedstawione zostaną obliczenia szczegółowe, należycie naukowo uzasadnione".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 389. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 2 sierpnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych".

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 29 lipca Nr. 171 Rok 1935

Poz. 203. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. Nr. D. IV. 20969/3/35 w sprawie odprawy celnej tkanin przeznaczonych do użytku fabrycznego, objętych pp. 2, 3 i 4 poz. 671 oraz uwagą 1 do poz. 985 taryfy celnej.

z 30 lipca Nr. 172 Rok 1935

Poz. 204. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 1 lipca 1935 r. w sprawie umorzenia w drodze wykupu obligacyj 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r.

z 31 lipca Nr. 173 Rok 1935

Poz. 205. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 lipca 1935 r. o wartości jednego grama czystego złota.

z 1 sierpnia Nr. 174 Rok 1935

Poz. 206. Okólnik T. 28 Ministerstwa Skarbu z dnia 6 lipca 1935 r. L. D. IV. 19910/2/35 w sprawie wyjaśnienia do poz. 303 pkt. 5 taryfy celnej przywozowej.

Poz. 207. Okólnik T. 30 Ministerstwa Skarbu z dnia 19 lipca 1935 r. L. D. IV. 20974/2/35 w sprawie wyjaśnienia do poz. 23 pkt. 1 i 27 pkt. 3 przywozowej taryfy celnej.

Poz. 208. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16 lipca 1935 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zmianie wykazu instytucyj, uprawnionych do wydawania zaświadczeń eksportowych, wymienionych w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów.

z 2 sierpnia Nr. 175 Rok 1935

z 3 sierpnia Nr. 176 Rok 1935

Poz. 209. Uchwała Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. w sprawie wyznaczenia delegata Rządu na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 120) dla diecezyj: łuckiej i lubelskiej.

z 5 sierpnia Nr. 177 Rok 1935

z 6 sierpnia Nr. 178 Rok 1935

z 7 sierpnia Nr. 179 Rok 1935

z 8 sierpnia Nr. 180 Rok 1935

Poz. 210. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 31 lipca 1935 r. w sprawie umorzenia w drodze losowania Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 9 sierpnia Nr. 181 Rok 1935

z 10 sierpnia Nr. 182 Rok 1935

z 12 sierpnia Nr. 183 Rok 1935

z 13 sierpnia Nr. 184 Rok 1935

Poz. 211. Ogłoszenie o nadaniu statutu Fundacji im. ks. biskupa Jana Cywińskiego i Franciszki ze Śliźniów Miłkowskiej.

z 14 sierpnia Nr. 185 Rok 1935

Poz. 212. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 16 lipca 1935 r. L. D. IV. 16815/2/35 w sprawie przekazywania opłat przewidzianych p. 7 § 45 i p. 6 § 231 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.